

РЕШЕНИЕ

№ 746

гр. П, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
като разгледа докладваното от Николинка Н. Попова Гражданско дело № 20235220100695 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл.439 ГПК във връзка с чл. 124 ал.1 ГПК и с чл. 110 и сл. ЗЗД.

В подадената искова молба ищецът Д. Г. П. ЕГН ***** с адрес : с. В**, чрез своят процесуален представител адв. В. Д. К. , със служебен адрес : гр. П, ул. „* срещу ОБЩИНА П, представлявана от Кмета Т*в , с адрес : гр. П, бул. „** **излага обстоятелства**, че ответната община е взыскател по изп.д. № 20228890401242 на ЧСИ Деница Станчева с рег. № 889, като на 05.01.2023 г. на ищеца била връчена покана за доброволно изпълнение на начислени за местен данък и такса смет върху недвижим имот , находящ се в гр. П на ул. „**. Ищецът твърди, че молбата за образуване на изпълнителното производство била подадена на 20.12.2022 г. и се основавала на два акта за установяване на задължения по декларация , съответно : Акт за установяване на задължения № */22.10.2013 г. и Акт за установяване на задължения № АУ001996/17.08.2017 г. Ищецът поддържа ,че след като се запознал с изложеното в ПДИ и приложените към нея два акта,входил при ЧСИ молба вх. № 01384/17.01.2023 г. , в която изразил становище за недължимост на претендираните вземания за главница, лихви и разноски по изпълнителното дело, като се позовал на изтекла погасителна давност , а по отношение на задълженията по втория акт – и поради това , че след м.април 2013 г. ищецът вече не е собственик на процесния имот. По тези възражения, взыскателят дал отговор с протокол № 13-10.105-001/20.01.2023 г., в който признавал, че при условията на чл. 172 ал.2 ДОПК са погасени по давност задълженията по акт № */22.10.2013 г. изцяло. По акт № АУ001996/ 17.08.2017 г. - взыскателят дал отговор, че се дължат и подлежат на принудително изпълнение. Във връзка с това становище на ищеца било връчено постановление от 25.01.2023 г. на ЧСИ , от което ставало ясно, че изпълнителното производство оставало висящо за задълженията по АУ № 001996/17.08.2017 г. Поради това се твърди, че за ищеца е налице правен интерес от предявяване на отрицателен установителн иск , тъй като счита, че не дължи претендираните по изп. д. № 20228890401242 на ЧСИ Д. Станчева суми обективирани в изпълнителен титул АУ № 001996/17.08.2017 г. Поддържат се двата изложени по –горе доводи , а именно за настъпване последиците на погасителната давност, както и за недължимост, тъй като през м. април 2013 г. ищецът е престанал да бъде данъчно задължено лице за имота продаден на публична продан. Затова се моли съда да постанови съдебно решение с което да приеме за установено, че ищецът не дължи на ответната община сумите обективизирани в Акт за

установяване на задължения № АУ001996/17.08.2017 г. за периода 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г. , въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20228890401242 на ЧСИ Деница Станчева , а именно сумата в размер на 3718,46 лв. , от която 2975,28 лв. главница и сумата в размер на 743,18 лв. лихва за забава към датата на издаване на акта – 17.08.2017 г. , както и от този момент до окончателното изплащане. Сочат се доказателства. Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК , ответникът чрез своят процесуален представител поддържа на първо място , че исковите претенции са недопустими за размерите над следните суми по АУПЗ /2017 г. , а именно : за сумата над размера от 248,17 лв. до претендирания размер от 2975,28 лв. за главница и над размера от 103,88 лв. до претендирания размер от 743,18 лв. залихви , тъй като за ищеца не бил налице правен интерес и тези суми не са предмет на образуваното изпълнително производство . В тази част исковите претенции не са били търсени от страна на вискателя Община П, а и същите вземания вече са налице, тъй като за тях преди образуването на изпълнителното производство е било извършено преизчисление, в уверение , на което се представят доказателства. По отношение на останалата част от исковите претенции, които ответникът – вискател в изпълнителното производство – поддържа , че са допустими, същият изразява подробни доводи и възражения , че тези претенции са изцяло неоснователни , тъй като сумите са задължение данък върху недвижим имот и такса битови отпадъци за период на възникване 01.01.2013 г. до 30.04.2013 г. при съобразяване на нормата на чл. 15 ал.2 ЗМДТ. Освен това се развиват подробни доводи за приложението на нормите на чл. 171 и чл. 172 ДОПК. Излагат се подробни доводи за неоснователност и на другото поддържано от ищеца възражение- за недължимост, поради това , че ищецът не е бил собственик на имота. Поддържа се , че в случая са приложими нормите на чл. 11 ал.1 ЗМДТ и чл. 15 ал.2 ЗМДТ и ищецът дължи данък и такса за битови отпадъци за периода , през който все още е бил собственик на продадения при публична продан имот.

В съдебно заседание по реда на чл. 143 ал.2 ГПК, съдът е дал възможност на ищеца да уточни и допълни исковата си молба , в присъствие на надлежно упълномощен представител на ответника. Ищецът чрез пълномощника си заявява, че поддържа цялата претенция , така както е заявена в исковата молба , като излага доводи, че има правен интерес от това установяване по общия исков ред на основание чл. 124 ГПК, в пълния размер, той като това е размерът установен в посоченото от него изпълнително основание – Акта за установяване на задължения от 2017 г. Сочи съдебна практика, като поддържа, че правният му интерес от такова отрицателно установяване е налице , тъй като е налице изпълнителен титул , който касае негови задължения , за които претендира , че са недължими. Затова смята претенцията за такова установяване - и на заявената в изпълнителното производство сума, но и на тази част, която не е предмет на това изпълнително производство , но е установена с АУЗ – за допустама. Поддържа изложените доводи за основателност на така заявената претенция , като отново излага съображения, че задълженията са недължими, тъй като са се погасили по давности и на второ място, защото ищецът от м. април 2013 г. не е собственик на имота.

Съдът след като съобрази доводите и възраженията на страните , както и събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, намира следното :

Между страните не са спорни следните обстоятелства.

Ответната община е вискател по изп.д. № 20228890401242 на ЧСИ Деница Станчева с рег. № 889, като на 05.01.2023 г. на ищеца била връчена покана за доброволно изпълнение за начислени задължения за местен данък и такса за битови отпадъци върху недвижим имот , находящ се в гр. П на ул. „**“. Безспорно се установява, че молбата за образуване на изпълнителното производство е била подадена на 20.12.2022 г. и се основава на два акта за установяване на задължения по декларация , съответно : Акт за установяване на задължения № */22.10.2013 г. и № АУ001996/17.08.2017 г. Претендираните за принудително изпълнение задължения по АУ001996/17.08.2017 г. / раздел II от молбата / са както следва : за данък върху недвижими имоти в размер на 89,76 лв. главница и и лихва за забава 37,57 лв. и за такса битови отпадъци в размер на 158 ,41 лв. и лихва за забава от 66,31 лв. Не се твърди и не се установява други задължения по този акт да са предявени в изпълнителното производство , макар, че самият акт за установяване на задължения

АУ001996/17.08.2017 г., установява публични общински вземания в претендираните в исковата молба размер , а именно – 2975,28 лв. главница и 743,18 лв. лихва за забава. Останалите заявени за принудително събиране суми , посочени в получената от ищеца ПДИ , са тези дължими по акт за установяване на задължения № 2331/2013 г., които задължения не са предмет на настоящия правен спор.

Страните не оспорват , а и от представените по делото като писмени доказателства - копия от документи приложени към същото изпълнително дело е , че в хода на това производство с молба вх. № 01384/17.01.2023 г. , длъжникът е направил възражение за недължимост на претендираните вземания по двата акта - за главница, лихви и разноси по изпълнителното дело, като се е позовал на изтекла погасителна довност , а относно втория акт - и поради това , че след м.април 2013 г. ищецът не е собственик на процесния имот. Във връзка с тези възражения , вискателят е дал отговор с протокол № 13-10.105-001/20.01.2023 г., в който признава , че при условията на чл. 172 ал.2 ДОПК са погасени по давност всички вземания по акт № */22.10.2013 г. , а по процесния акт № АУ001996/17.08.2017 г. - вискателят е изразил становище , че претендиратата за изпълнение част от тези задължения се дължи и подлежи на принудително изпълнение. Не е спорно и се установява , че с постановление от 25.01.2023 г. на ЧСИ във връзка със съставения от вискателя протокол , частният съдебен изпълнител е приел, че дължимите суми се намаляват с тези погасени по давност по АУЗД № 2331/22.10.2013 г. Липсва изрично разпореждане на ЧСИ за прекратяване в тази му част, но страните не оспорват, че към момента изпълнителното производство е висящо само за посочената по-горе част от задълженията по АУ № 001996/17.08.2017 г.

Освен това страните не оспорват , а се установява и от представеното по делото заявление вх. № 3043/22.11.2018 г., както и приложеното към него постановление за възлагане от 29.03.2013 г. , влязло в законна сила на 16.04.2013 г., по изп. д. № 455/2012 г. по описа на ДСИ при ПЗРС , че след влягането на процесния недвижим имот по реда на публична продажба, ищецът Д. Г. П. – не е вече негов собственик и поради това през 2018 г. е подал молба за закриване на имотната партия на негово име. Не е спорно и се установява по делото, че въз основа на тази молба, данъчната администрация е извършила преизчисление да дължимите данък сгради и такса битови отпадъци за този имот , като съгласно удостоверение № УД0003666/29.03.2023 г. , по партията на ищеца Д. Г. П. се водят задължения по ЗМДТ само в размерите заявени и за принудително изпълнение, а именно : 89,76 лв. главница данък сгради и 158,41 лв. такса битови отпадъци, ведно с лихви за забава/ изчислени към момента на издаване на удостоверението/.

В хода на съдебното производство, ищецът не оспорва и другите насрещни фактически твърдения на защитата на ответника, като признава , че размерът на тези публични общински задължения е такъв и че те не са били погасени чрез плащане от ищеца.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи :

Защитата в изпълнителния процес е средство за реакция срещу незаконосъобразните действия по изпълнение, породени от нарушаване на материалноправните или процесуалноправните изисквания за законност на изпълнителното производство.

В настоящия случай е предявен иск срещу вискателя в изпълнителното производство за установяване несъществуването на вземанията му, част от които не са предмет на принудителното изпълнение. Независимо от непрецизната формулировка, съдът изхождайки от изложените в исковата молба обстоятелства и заявления петитум, както и предвид изявленията на процесуалния представител на ищеца дадени при условията на чл. 143 ал.2 ГПК, намира, че е сезиран с обективно съединени искиви претенции с правно основание чл. 439 ГПК във връзка с чл. 124 ал.1 ГПК , тъй като според твърденията на ищеца , неговите имуществени права са накърнени от претенциите на ответника за вземания установени с акт за установяване на публични частни вземания, като част от тези вземания са предмет на принудително изпълнение в изпълнително производство образувано пред ЧСИ.

Компетентен да разгледа тези искиви претенции е общият искив съд , тъй като за публичните общински вземания, чиято недължимост се претендира, е образувано изпълнително производство пред съдебен изпълнител по реда на ГПК, поради което и защитата на тези права се реализира с предявяване на искиви претенции по реда на чл. 439

ГПК във връзка с чл. 124 ал.1 ГПК.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по издаденото срещу него изпълнително основание подлежащо на принудително изпълнение, като се позовава на факти /погасяване по давност, плащане, прихващане и др./, настъпили след издаването на подлежащия на изпълнение акт.

Настоящият иск се основава на твърдения за факти, че всички публични парични вземания на ответника по издаден АУПЗ / 2017 г. са погасдени по давност , включително и тези които са предмет на принудително изпълнение, образувано пред ЧСИ.

В писмения си отговор , ответникът е направил възражение за недопустимост на отрицателната установителна претенция за част от описаните в исковата молба вземания за лихви и главници, което възражение съдът намира за основателно. На първо място е безспорно , че за част от вземанията по АУПОВ, ответникът по молба на ищеца още през 2018 г. е извършил преизчисления и е приел, че тези задължения са в намален размер, като именно в този намален размер те са предявени в изпълнителното производство. Т.е. още през 2018 г. спорът за тези суми е приключил с положителен за ищеца резултат. При това положение съдът намира , че за тази част , а именно над размера от 248,17 лв. до претендирания размер от 2975,28 лв. за главница и над размера от 103,88 лв. до претендирания размер от 743,18 лв. за лихва , исковите претенции са недопустими, тъй като към датата на подаване на исковата молба вече не е съществувал правен спор за възникването или дължимостта на тези вземания. При липсата на правен спор, за ищеца не е налице и правен интерес от предявяване на отрицателни установителни искиви претенции за тази част от установените преди това публични общински вземания, които не са и заявени за принудително изпълнение. Затова в тази му част исковото производство се явява процесуално недопустимо- исковите претенции следва да бъдат оставени без разглеждане , а производството по тях следва да бъде прекратено.

По отношение на останалата част от вземанията заявени като спорни в хода на изпълнително производство – съдът намира , че за ищецът е налице правен интерес от такова отрицателно установяване, тъй като твърденията на ищеца са за настъпили след установяването на тази част от вземанията правопогасяващи обстоятелства , а именно – правопогасяващите последици на изтеклата давност и липсата на активна матиреално-правна легитимация на ищеца да отговаря за тези задължения. Исковата претенция в тази й част е допустима , а по същество си е основателна.

Безспорно е по делото , че това са задълженията начислени по акта от 2017 г. за данък недвижими имоти и такаса битови отпадъци и не е спорно , че това са дължимите суми за част от 2013 г., а именно от 01.01.2013 г. до 30.04.2013 г. Страните не спорят относно размерите на тези задължения и тяхното основание. Спорът е за погасяването ми по давност, като безспорно е неоснователно другото възражение на ищеца, тъй като за този период от време , той е бил собственикът на недвижимия имот. Съгласно чл. 15 ал.2 ЗМДТ при прехвърляне на собствеността на имота или при учредяване на ограничено вещно право на ползване приобретателят дължи данъка от началото на месеца, следващ месеца, през който е настъпила промяната в собствеността или ползването, освен ако данъкът е платен от прехвърлителя. В случая промяната в собствеността е настъпила с влизане в сила на постановлението за влагане / през м. април 2013 г. / , поради което до края на този месец, ищецът е бил дадъчно задълженото лице за този имот.

Ищецът изтъква и поддържа настъпването на още един правопогасяващ факт – погасяване на задълженията чрез настъпване на последиците на погасителната давност.Разпоредбите регулиращи погасителната давност са с материално- правен характер, поради което в производството образувано за принудително изпълнение на публичните общински вземания се прилагат нормите визирани в ДОПК. Съгласно чл. 171 ал.1 и ал.2 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишна давност, считано от 1 януари на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение освен , ако в закон е предвиден по-кратък срок . С изтичането на 10-годишна давност, считано от 1 януари от годината следваща годината , през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е

отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Анализът на събраните в настоящото производство доказателства сочи, че към настоящия момент не е изтекъл предвидения в нормата на чл. 171 ал.2 ДОПК, 10 -годишен давностен срок за погасяване на вземанията / считано от 01.01.2014 г. /, но е изтекъл краткият 5-годишен срок по чл. 171 ал.1 ДОПК. Към момента на издаване на АУЗД / 17.08.2017 г. не са били погасени задълженията за данъчната 2013 г. , като със самото издаване на акта давността се прекъсва и започва да тече нов срок / чл. 172 ал.2 и ал.3 ДОПК/. Така погасителният срок по чл. 171 ал.1 ГПК е изтекъл на 17.08.2022 г. , тъй като началото на този срок е ясно и категорично посочено в закона , а именно – от датата на прекъсването започва да тече нов срок./ чл. 172 ал.3 ДОПК/. На 20.12.2022 г. е образувано изпълнителното производство , но към този момент вземанията вече са били погасени по довност.Тези изводи важат за погасяването на всички публични вземания включително и за лихвите / чл. 162 т.9 ДОПК /, за които също важат разпоредбите на чл. 171 ал.1 и ал.2 ДОПК. Това дава основание на съда да приеме, че исковите претенции в допустимата им част са основателни и следва да бъдат уважени.

При този изход от спора, ищецът ще има правото на разноски , като разносните сторени от него в даказания размер са 700,00 лв. за възнаграждение на адвокат и 169,00 лв. за внесена държавна такса - общо 869,00 лв. Неоснователно е възражението за прекомерност на заплатения от ищеца адвокатски хонорар , тъй като размерът му е близък до минималния по чл.7 ал.2 т.2 НМРАВ / при минимум 671,00 лв. / , но същият е съответен на фактическата и правна сложност на настоящото дело. Размерът на дължимите разноски обаче , следва да бъде съобразен с уважената част от исковите претенции и затова следва да се определи, че ответникът ще дължи на ищеца съобразно изхода от спора разноски в размер на 82,29 лв. При този изход от спора ищецът също дължи разноски на ответника , които на основание чл. 78 ал.8 ГПК във връзка с чл. 37 ЗПП и чл. 25 НЗПП , съдът определя на сумата в размер на 150,00 лв. за възнаграждение на юрисконсулт. С оглед на изхода от спора , тези разноски се дължат в размер на 136,36 лв.

Водим от изложеното ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД :

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от Д. Г. П. ЕГН ***** с адрес : с. В**, чрез своят процесуален представител адв. В. Д. К. , със служебен адрес : гр. П, ул. **, срещу ОБЩИНА П, представлявана от Кмета Т*в , с адрес : гр. П, бул. **, искове с правно основание чл. 439 ГПК във връзка с чл. 124 ГПК , че ищецът не дължи на ответната община сумите обективизирани в Акт за установяване на задължения № АУ001996/17.08.2017 г. , въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20228890401242 на ЧСИ Деница Станчева , а именно сумата в размер от 248,17 лв. главница / 89,76 лв. данък върху недвижими имоти и 158,41 лв. такса битови отпадъци дължими за периода 01.01.2013 г. до 01.04.2013 г. /, както и лихви за забава в общ размер от 103,88 лв. / 37,57 лв. лихва за забава върху данък сгради и 66,31 лв. лихва за забава върху такса битови отпадъци/ , както и лихви за забава върху тези главници от издаване на акта до окончателното изплащане , като **ОСТАВЯ без разглеждане** предявените от Д. Г. П. ЕГН ***** с адрес : с. В**, чрез своят процесуален представител адв. В. Д. К. , със служебен адрес : гр. П, ул. **, срещу ОБЩИНА П, представлявана от Кмета Т*в , с адрес : гр. П, бул. **, искове с правно основание чл. 124 ал.1 ГПК за приемане за установено, че ищецът не дължи на ответната община сумите обективизирани в Акт за установяване на задължения № АУ001996/17.08.2017 г. , а именно за сумата над размера от 248,17 лв. до претендирания размер от 2975,28 лв. за главница и над размера от 103,88 лв. до претендирания размер от 743,18 лв. – като **процесуално недопустими** и прекратява производството по делото в тази му част.

ОСЪЖДА ОБЩИНА П, представлявана от Кмета Т*в , с адрес : гр. П, бул. **, да заплати на Д. Г. П. ЕГН ***** с адрес : с. В**, чрез своят процесуален представител адв. В. Д. К. , със служебен адрес : гр. П, ул. **, сторените в настоящото производство разноски в размер на 82,29 лв.

ОСЪЖДА Д. Г. П. ЕГН ***** с адрес : с. В**, чрез своят процесуален представител адв. В. Д. К. , със служебен адрес : гр. П, ул. „* да заплати на ОБЩИНА П, представлявана от Кмета Т*в , с адрес : гр. П, бул. „** сторените в настоящото производство разноски в размер на 136,36 лв.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пазарджишкия окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – П: _____